

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 40C/59/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116205984
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2018:5116205984.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcu: P. M., O.. XX.X.XXXX, Z. V. Y. Č.. XXX, Š. D. F., právne zastúpený: JUDr. Michalom Krnáčom, IČO: 37 904 779, advokátom so sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21, Žilina, proti žalovaným v rade 1/.: C. L. M., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. P. XXX, Š. D. F. X. E. X/ U. M., E.. I., O.. XX.X.XXXX, Z. V. P. XXX, obaja právne zastúpení: JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Treskoňová č. 816/1, 014 01 Bytča, o zaplatenie 26.555,14 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalovaní v rade 1/ a 2/ **m a j ú** voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 8.3.2016 sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 26.555,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z uvedenej sumy od 15.4.2006 až do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

2. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 14.10.2005 sa žalobca ako veriteľ zaviazal prenechať finančné prostriedky v sume 800.000,- Sk (26.555,14 Eur) žalovaným v rade 1/ a 2/, ktorý sa zaviazali uvedené finančné prostriedky vrátiť žalobcovi do 14.4.2006. Nakoľko žalovaní žiadnu zo splátok neuhradili, eviduje voči nim žalobca pohľadávku v uvedenej výške. V zmysle § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka si zároveň žalobca uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa 15.4.2006 do zaplatenia, t.j. od dňa nasledujúceho po splatnosti pôžičky v zmysle zmluvy o pôžičke. Okrem toho žalobca žiadal, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým by žalovanými zaviazal sa zdržať vykonávania právnych úkonov týkajúcich sa prevodov vlastníckeho alebo užívacieho práva k nehnuteľnostiam evidovaným na G. Č.. XXX P. M. Ú. P.. H. D. Z., Ž. Okresný F.Ú. Ž. E. F..K.. XXC/XXX/XXXX-XXX K. Y. XX.X.XXXX X. F. F. E. Krajského F. Ž. F..K.. XCo/XXX/XXXX K. Y. XX.XX.XXXX H., Ž. K. D. P. U. Ž. R. Ž.U. H. Y. XX.XX.XXXX L.e neplatná v časti dohodnutých úrokov uvedených v článku II. zmluvy o pôžičke a zmluvnej pokuty uvedenej v článku IV. Zmluvy o pôžičke. Zároveň súd určil, že zmluva o zabezpečení záväzku dlžníka prevodom práva zo dňa 14.10.2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovanými v rade 1/ a 2/ ako aj kúpna zmluva uzavretá medzi žalobcom a spoločnosťou Reality Rent, s.r.o. je absolútne neplatným právnym úkonom, a žalovaní v rade 1/ a 2/ tak sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti evidovanej na LV č. 350 v katastrálnom území Predmier.

3. Súd sa najprv zaoberal návrhom na nariadenie neodkladného (v danom čase predbežného) opatrenia, ktoré uznesenie sp.zn. XXC/XX/XXXX K. Y. XX.X.XXXX X. F. F. H. Krajského F. X. Ž. F..K.. XCo/XXX/XXXX K..

4. Dňa 21.3.2017 doručil súdu vyjadrenie právny zástupca žalovaných v rade 1/ a 2/ (č.l. 105), v ktorom žalovaní konštatovali, že dlh voči žalobcovi titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 14.10.2005 neuznávajú a zároveň vzniesli námietku premlčania v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Žalovaní v rade 1/ a 2/ uviedli, že žalobca mohol svoje právo vykonať prvýkrát 15.4.2006 a premlčacia doba uplynula dňa 15.4.2009, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 101 OZ. Z opatrnosti však uviedli, že žalovaní dlh žalobcovi uhradili nasledovne: dňa 7.11.2005 v sume 32.000,- Sk (1.062,20 Eur), dňa 1.2.2006 v sume 32.000,- Sk (1.062,20 Eur), dňa 2.2.2006 v sume 64.000,- Sk (2.124,41 Eur). Žalovaní v danom čase nedisponovali potrebnými finančnými prostriedkami, a tak sa so žalobcom dohodli na odpracovaní zostatku pohľadávky na stavbe rodinného domu žalobcu v obci Divinka. Žalovaný v rade 1/ spolu so synom Pavlom vykonal pre žalobcu nasledovné práce: omietky hrubé, omietky pucované, potery, omietky hrubé a pucované v garáži, dvojité komín, špalety izby a kuchyňa, zamurovanie a sieťka geberit, murovka v kúpeľni a špalety v pivnici. Práce žalovaného v rade 1/ so synom boli vykonané v sume 115.800,- Sk, okrem toho žalovaný v rade 1/ vykonal s U. P. H. Ž. P. X. E. XXX B. X. Č. XX.XXX,- Sk.

5. Dňa 18.4.2017 doručil žalobca vyjadrenie k vyjadreniam žalovaných (č.l. 113), v ktorom uviedol, že tri vykonané vklady v rokoch 2005 a 2006 zo strany žalovaných vo výške 4.248,80 Eur boli úhrady úrokov v zmysle čl. II. Zmluvy o pôžičke, v ktorej sa účastníci konania ako zmluvné strany dohodli na postupnom splácaní pôžičky. V konaní sp.zn. 13C/124/2012-224 však bolo určené, že zmluva o pôžičke je v tejto časti neplatná, t.j. v časti zmluvných úrokov. Žalobca sa ďalej vyjadril k prácam vykonaným žalovaným v rade 1/ a jeho synov na stavbe žalobcu, pričom priznal, že práce ktoré vykonali boli najviac v sume 50.000,- Sk (1.659,70 Eur), a túto sumu mu je žalobca ochotný započítať. K vznesenej námietke premlčania žalobca uviedol, že v rozhodnom čase bol v dobrej viere, e daný zabezpečovací právny úkon je platný, a preto má aj platne a účinne zabezpečenú svoju pohľadávku voči žalovaným. Až v roku 2015 sa žalobca dozvedel o opaku, keď okresný súd rozsudkom v konaní sp.zn. 13C/124/2012 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu konštatoval, že Zmluva o zabezpečení je neplatná. Preto sa žalobca ocitol v právnej neistote ohľadom možnosti splatenia pôžičky zo strany žalovaných. V tomto smere poukázal aj na to, že by bol premlčaný aj nárok žalovaných na vrátenie sumy 4.248,80 Eur titulom úhrady dohodnutých úrokov. Na základe uvedeného žiadal žalobca žalobe vyhovieť.

6. Následne dňa 3.5.2017 doručil žalobca doplnenie vyjadrenia k vyjadreniam žalovaných (č.l. 117), v ktorom poukázal na to, že zo strany žalovaných nikdy nedošlo k popretiu pohľadávky žalobcu titulom zmluvy o pôžičke, a to ani v konaní vedenom pod sp.zn. 13C/124/2012 ani v tomto konaní. Naopak, žalobca má za to, že vyjadrenia žalovaných možno v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka možno považovať za uznanie ich dlhu voči dlžníkovi, a preto pohľadávka žalobcu nie je premlčaná. Zároveň uviedol, že pokiaľ by súd uznal námietku premlčania zo strany žalovaných, umožnil by žalovaným uplatniť právo, výkon ktorého by bol celkom jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, a to v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navyše k žalobcom uhradeným úrokom vo výške 4.248,80 Eur titulom zmluvy o pôžičke uviedol, že okresný súd v konaní 13C/124/2012 spolu s rozsudkom krajského súdu konštatoval, že žalobca bol oprávnený požadovať od žalovaných úroky v primeranej výške, t.j. cca 6,11 % ročne, a tak by hodnota úrokov predstavoval sumu 48.880,- Sk ročne. Preto uvedená suma uhradených úrokov nepredstavuje v tomto prípade bezdôvodné obohatenie žalobcu.

7. Dňa 17.7.2017 doručili žalovaní v rade 1/ a 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie k vyjadreniam žalobcu (č.l. 119), v ktorom opätovne vzniesli námietku premlčania žalovaného nároku a poukázali na fakt, že Zmluva o zabezpečení je absolútne neplatná v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, a tak na ňu nemožno prihliadať, pretože na takýto právny úkon sa hľadí akoby neexistoval. K žalobcom uvedenému tvrdeniu, že žalovaní v podstate uznali dlh voči žalobcovi iba konštatoval, že žalovaní svoj záväzok neuznali v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta v písomnej forme a to ani do dôvodu ani do výšky.

8. Súd následne vo veci nariadil pojednávanie na 17.10.2018, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu, iba za účasti ich právnych zástupcov. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní zotrvala na podanej žalobe a k námietke premlčania vznesenej žalovanými uviedla, že takýto postup by bol v rozpore s ustanovením § 2 ods. 1 CSP, ako aj s ust. § 3 ods. 1 OZ, teda v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Uplatnenie námietky premlčania by v tomto prípade bolo v rozpore s dobrými mravmi,

nakoľko námietka premlčania je prejavom zneužitia práva neprimeranej tvrdosti alebo šikanovania na úkon druhého účastníka právneho vzťahu, a to najmä s poukazom, že žalobca uplynutie premlčacej doby v tomto prípade nezavinil. Ďalej uvádzame, že do úvahy v tomto prípade prichádza náhrada škody, nakoľko plynutie premlčacej doby by tu začalo až od právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu Žilina 13C/124/2012, lebo do tohto času bol nárok žalobcu uspokojený tým, že uplatnil svoje zabezpečovacie právo, ktoré mal dojednané a až v dôsledku určenia neplatnosti časti zmluvy, ktorá sa týkala zabezpečovacieho práva vznikla teda žalobcovi škoda. Právny zástupca žalovaných v rade 1/ a 2/ na pojednávaní zotrval na svojich písomných vyjadreniach a k tvrdeniu žalobcu a k poukazovaniu na § 3 OZ o výkone práva a povinnosti v súlade s dobrými mravmi poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 1 Cdo/148/2004. Zároveň opätovne vzniesol námietku premlčania, nakoľko žalobca si v zákonnej lehote neuplatnil na súde pohľadávku. Ďalej konštatoval, že nikdy zo strany žalovaných nebol záväzok uznaný vo forme, ktorú prikazujú § 558 OZ, teda len v písomnej forme, a preto žalobu žiadal zamietnuť. Právna zástupkyňa žalobcu v reakcii na prednes právneho zástupcu žalovaných poukázala na osobitné podmienky tohto prípadu, že vzhľadom na stav, aký bol v čase, kedy by ešte odo dňa vzniku záväzku, teda v tej predpokladanej premlčacej dobe mohol žalobca uplatniť svoj nárok na súde, to nebolo možné z toho dôvodu, že v tomto čase bol jeho nárok uspokojený tým, že uplatnil zabezpečovacie právo, ktoré mal dohodnuté so žalovanými v pôvodnej zmluve. Zároveň uviedla, že konštantná judikatúra uvádza, že námietka premlčania zásadne neodporuje dobrým mravom, môžu však nastať situácie, ktorých uplatnenie námietky premlčania je výrazom zneužitia na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by za takej situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom, pričom poukázala na rozhodnutie NS ČR 33 Odo/477/2001. V tomto prípade teda, rozhodne žalobca uplynutie premlčacej doby nezavinil a ani jeho plynutie nemohlo nijako ovplyvniť práve v dôsledku toho, že jeho nárok bol pôvodne zabezpečený zabezpečovacím právom, z ktorého svoj nárok uspokojil a až v dôsledku následných udalostí, teda rozhodnutia Okresného súdu Žilina došlo k obnoveniu jeho nároku. Súd následne na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, vec posúdil bol nižšie citovaných zákonných ustanovení:

9. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

10. Podľa § 658 ods.1 OZ pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

11. Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

12. Podľa ust. § 517 ods. 1 zákon č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ") dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

12. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

13. Podľa ust. § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<http://www.epi.sk/zz/1964-40/znenie-20080101>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

14. Podľa ust. § 100 ods. 2 OZ premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

15. Podľa ust. § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

16. Podľa ust. § 110 ods. 1 druhá veta OZ ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

17. Súd sa prednostne zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovanými a následne vyhodnotil právnu argumentáciu strán sporu. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 14.10.2005 došlo medzi žalobcom a žalovanými v rade 1/ a 2/ k vzniku záväzkovo-právneho vzťahu titulom zmluvy o pôžičke. Medzi stranami nebola sporná existencia zmluvy o pôžičke, jej predmet (pôžička vo výške 800.000,- Sk) ani dátum splatnosti zmluvy dňa 14.4.2016. Zo strany žalobcu nebol predložený ním označený listinný dôkaz - samotná zmluva o pôžičke. V tomto smere však zmluva o pôžičke a jej obsah boli medzi stranami nesporné, a tak súd uvedenú skutočnosť v zmysle § 186 ods. 2 CSP nedokazoval.

18. Vo vzťahu k uplatnenej námietke premlčania sa žalobca v rámci popretí skutkových tvrdení protistrany vyjadril tak, že žalovaní v rade 1/ a 2/ v predchádzajúcom konaní vo svojich tvrdeniach uviedli, že žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky nevrátili, čo žalobca považuje za uznanie dlhu voči žalobcovi v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Tvrdenia žalobcu, že žalovaní v predchádzajúcom konaní v podstate uznali svoj dlh voči žalobcovi, a tak sa naň vzťahuje v zmysle § 110 OZ 10-ročná premlčacia lehota neobstoí, a to preto, že na platné uznanie dlhu podľa § 558 OZ je okrem všeobecných náležitostí potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplataenia dlhu a uviedol dôvod vzniku dlhu a jeho výšku, teda uznal dlh čo do dôvodu a výšky. Až splnením týchto predpokladov dochádza k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 druhej vety OZ. Na kvalifikované uznanie dlhu nie je potrebný prísľub zaplataenia dlhu, avšak v súdnom konaní je potrebné preukázať existenciu a výšku dlhu. Z uvedeného je zrejmé, že pre platné uznanie dlhu zákon vyžaduje jeho písomné uznanie, čo do dôvodu a výšky. V danom prípade tak žalovaní v rade 1/ a 2/ neučinili, a tak nemožno vychádzať v konaní z toho, že žalovaní svoj dlh voči žalobcovi platne uznali. Z uvedeného je tak jednoznačne zrejmé, že z týchto dôvodov nie je možné vychádzať z 10-ročnej premlčacej lehoty ustanovenej v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

19. Ďalšou skutočnosťou podstatnou pre vyhodnotenie vznesenej námietky premlčania je tvrdenie žalobcu, že v prípade, ak by súd na námietku premlčania prihliadol, umožnil by žalovaným uplatniť právo, výkon ktorého by bol celkom jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, a to s poukazom na § 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Okrem toho poukázal na to, že žalobca v dobrej viere mal za to, že zmluva o zabezpečení je platná a o jej neplatnosti sa dozvedel až v roku 2015 po rozhodnutí súdu. Na odôvodnenie svojich záverov poukázal na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 33 Odo/477/2001, z ktorého vyplýva, že v tomto prípade rozhodne žalobca uplynutie premlčacej doby nezavinil a ani jeho plynutie nemohol nijako ovplyvniť práve v dôsledku toho, že jeho nárok bol pôvodne zabezpečený zabezpečovacím právom, z ktorého svoj nárok uspokojil a až v dôsledku následných udalostí, teda rozhodnutia Okresného súdu Žilina v konaní sp.zn. 13C/124/2012 došlo k obnoveniu jeho nároku. Uvedenú argumentáciu žalobcu súd vyhodnotil tak, že v zmysle rozhodnutia okresného súdu v spojení s krajským súdom vo vyššie uvedenom konaní bolo určené, že zmluva o zabezpečení je absolútne neplatným právnym úkonom, t.j. hľadí sa naň akoby neexistoval, je právne neúčinný a uvedené má účinky od počiatku, t.j. ex tunc, voči každému. Takýto právny úkon nemá následky zamýšľané účastníkmi právneho úkonu bez ohľadu na to, ktorý z nich neplatnosť spôsobil a či niektorý z nich konal v dobrej viere. Absolútna neplatnosť právneho úkonu ako dôsledok skutočnosti, že právny úkon je v rozpore so zákonom, nemôže byť odvrátená ani za použitia § 3 ods. 1 OZ. Osud absolútne neplatného právneho úkonu, sleduje aj právny úkon s akcesorickou povahou. Súd musí na túto neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu (ex officio) z úradnej povinnosti. Verejný záujem tu prevažuje nad osobnými záujmami účastníkov absolútne neplatného právneho úkonu, a to aj pre tých, ktorí neplatnosť sami nespôsobili ani ju nezavinili. Vo vzťahu k žalobcom rozoberanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo/477/2001 súd konštatuje, že na situáciu v danej veci nemožno aplikovať dôvody českého najvyššieho súdu v tamojšom konaní a to z dôvodu, že predmetné rozhodnutie sa vzťahuje na odlišné skutkové okolnosti prípadu a predmet sporu (náhrada škody). Pri vyhodnocovaní vznesenej námietky premlčania súd vychádzal z právneho názoru vyplývajúceho z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25 Cdo/539/20008, podľa ktorého výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku môže byť považovaný v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 OZ, len ak bol prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, zatiaľ čo dosiahnutie

vlastného zmyslu a účelu sledovaného právnou normou by zostalo vedľajšie a z hľadiska konajúceho by bolo bez významu. Jednalo by sa tak síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva (označované rovnako ako šikana) na úkor druhého účastníka, a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odoprenie práva uplatniť námietku premlčania. Nakoľko súd v danom prípade nevzhliadol také okolnosti, ktoré by mali za následok zneužitie práva žalovanými na úkor žalobcu. V tomto smere súd poukazuje práve na konanie žalobcu, ktorý v zmluve o pôžičke žiadal od žalovaných neprímerane vysoké úroky (mesačne vo výške 32.000,- Sk) a pôžičku zabezpečil inštitútom, ktorý súd vyhlásil za absolútne neplatný právny úkon. V celom kontexte sporu súd nevzhliadol také konanie žalovaných, ktoré by sledovalo zneužitie práva, ktoré by malo za následok taký významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odoprenie práva uplatniť námietku premlčania.

20. Súd s ohľadom na vyššie uvedenú argumentáciu konštatuje, že nárok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 14.10.2005 bol splatný dňa 14.4.2006. Žalobca ho mohol voči žalovaným prvýkrát uplatniť na súde 15.4.2006, teda uplynutím všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby došlo k premlčaniu nároku žalobcu dňa 15.04.2009. Žalobu žalobca podľa až v roku 2016. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/148/2004, v zmysle ktorého dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 OZ) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ. Na plynutie premlčacej lehoty nemalo vplyv to, že súd určil, že zmluva o zabezpečení je absolútne neplatná, pretože na túto skutočnosť súd prihlíada z úradnej povinnosti a absolútna neplatnosť právneho úkonu má účinky od začiatku, čiže ako keby takýto právny úkon nebol vznikol. Preto súd nemôže prihlíadať na to, že žalobca sa o absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečení svojho záväzku vyplyvajúceho zo zmluvy o pôžičke dozvedel až na základe rozhodnutia súdu v roku 2015. Plynutie premlčacej doby tak nenastalo až okamihom rozhodnutia súdu o vyslovení absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečení, ale splatnosťou pohľadávky v zmysle zmluvy o pôžičke, t.j. dňa 15.4.2006. Absolútna neplatnosť právneho úkonu je objektívnou právnou skutočnosťou, preto súd na základe vyššie uvedených skutočností žalobu považuje za nedôvodnú, nakoľko žalobcom uplatnený nárok je premlčaný, a tak žalobu zamietol.

21. K tvrdeniu žalobcu po predbežnom právnom posúdení zo strany súdu, že v danom prípade je možné posúdiť žalobný nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody, kde by vlastne premlčacia doba začala plynúť najskôr odo dňa 21.01. 2015, kedy bol vynesovaný rozsudok OS Žilina 13C/124/2012, súd poznamenáva, že zmena právnej argumentácie je v danom prípade účelová a vyvolaná predbežným právnym posúdením, z ktorého vyplynul neúspech žalobcu v spore. Súd zdôrazňuje, že samotný žalobca svoj žalobný nárok uplatnil titulom zmluvy o pôžičke, nie titulom nárokov na náhradu škody a v tomto smere bolo v konaní vykonané aj dokazovanie. Žalobca v priebehu konania nenavrhol zmenu žaloby v zmysle § 139 a nasledovne CSP. Navyše, žalobca iba hypoteticky pod vplyvom bezúspešnosti žaloby vo svojich vyjadreniach uvažoval nad uplatnením nároku voči žalovaným titulom náhrady škody. Nakoľko v konaní takýto návrh neuplatnil, súd vychádzal zo znenia a odôvodnenia žaloby, pričom ju posúdil tak, ako je uvedené vyššie (žalobu zamietol z dôvodu premlčania žalobného nároku).

22. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda podľa zásady úspešnosti žalobcu v konaní. Nakoľko súd žalobu zamietol, úspešnou stranou sporu boli žalovaní v rade 1/ a 2/, ktorým súd priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.